

4. LJUDI I KAMENJE

Nedostatak sna očitovao se na mom licu kad sam se pogledala u kupaonsko ogledalo obasjano hladnom led rasvjetom. Izdajnički su se pokazivali svi nedostaci na mom tenu, a i čudne vlati na mojoj kosi koje su se neobično bijelile. Izgledala sam si staro i nevoljko sam se uputila na doručak, nesigurna u svoju sinoćnju odluku da se odvažim na jednodnevno krstarenje.

Dohvatila sam svoje tablete protiv mučnine, za svaki slučaj. Ako mi i ne bude zlo uvijek ih mogu popiti jer su mi obično djelovale kao blagi sedativ.

Blještava traka sunca probijala se uz pod ispod gustih neprozirnih zavjesa. Nisam ih imala snage razgrnuti i suočiti se s blještavilom jutra.

Danas sam bila umjerena s doručkom i moderni nutricionisti bi vjerojatno bili ponosni na mene. Vremena do polaska i nije bilo previše, ali ja nekako nisam željela žuriti, ostavljajući si mogućnost da zakasnim i tako budem primorana propustiti krstarenje.

Dočekao me je preplanuli vodič, grubih crta lica, prosjede kose i prekrasnih plavo zelenih očiju te mi pružio ruku pri ulasku u brodicu. Moje ime je bilo posljednje na popisu i činilo se da su svi ostali već zauzeli svoja mjesta u središnjem i krmenom dijelu broda.

Koračajući širokim koracima kompenzirala sam ljuljuškanje broda. Brod je bio vremešan i drven, podsjećajući me na stare ribarske brodove, samo što je bio preuređen kako bi se prilagodio svojoj novoj, turističkoj svrsi.

Društvo je bilo šaroliko. Iako su predsezonu obično koristili pripadnici treće dobi, moji suputnici su bili svih dobnih skupina. Na dvadesetmetarskom brodu, skupilo nas se barem tridesetak i bila je prilična gužva. Prednji dio broda učinio mi se prazan i iako je dolazak do njega iziskivao obilaženje kabine po vrlo uskom dijelu palube,

odlučila sam se na taj poduhvat. Trebala sam malo intime. Nisam bila raspoložena zapodjenuti formalni razgovor s neznancima.

Paluba je bila visinski podijeljena u dva nivoa i onaj niži je bio ograđen ogradom sačinjenom od užadi. Na sredini se nalazio nekakav sanduk. Ispod same kabine bila je prislonjena klupa i nju je okupirao jedan mladi par utopljen jedno u drugome, isključen od jednobojne svakodnevnice.

Mamilo me da prijedem onu ogradu, ali mi se činilo da je tu postavljena s razlogom da odvрати turiste od nakane slične mojoj.

Nije mi se dalo prepucavati s osobljem pa sam se odlučila radije konzultirati s nekim oko odlaska tamo.

Mladi strujard koji je neobično ličio na vodiča broda i s njim dijelio prekrasne azurne oči, nesigurnim klimanjem glave potvrdio mi je da nije uobičajeno da tamo puštaju putnike, ali mi se ipak blago nasmiješio i kimnuo mi uz odobravanje.

- Moram vas upozoriti da je na tom dijelu prilično vjetrovito. Bilo bi dobro ako biste se imali čime zaognuti.
- Za to se ne morate brinuti – spremno sam mu odgovorila i do grla potegnula patentni zatvarač na svojoj vjetrovcu.

Klizajući leđima po zidu kabine i pletući sitni vez po tom dijelu palube koji nije bio puno širi od mojih stopala vratila sam se do prednjeg dijela i slavadobitno prekoračila ogradu te ušla u zabranjenu zonu.

Tu nije bilo klupa, ali mi se onaj sanduk činio kao dobar oslonac za leđa pa sam odlučila tamo sjesti.

No nažalost nisam bila sama.

U istoj pozi koju sam ja namjeravala zauzeti, sjedio je muškarac odjeven u crne platnene hlače i laneni sako s prevrnutim reverima. Svileni šal boje bjelokosti lepršao mu je na vjetru koji se komešao po pramčanoj palubi dok je brod sjekao valove. Lice mu je zaklanjao čvrsto nabijeni pleteni šešir klasičnog muškog kroja sa širokim obodnom iste boje kao i šal te s crnom trakom.

Izrazitu eleganciju drsko su remetile crno-bijele platnene visoke tenisice.

Nesigurno sam zastala.

O mojoj intimi više nije bilo ni govora, a bilo je očito da svojim prisustvom i njemu kvarim vjerojatno priželjkivanu osamljenost.

- Oprostite – bilo je prvo što mi je palo na pamet.
- I onako je bila iluzija da čovjek može na ovakvom mjestu osigurati malo privatnosti – začula sam poznati glas s očitim prizvukom bijesa.
- Mislila sam da nema nikog – iako je on nastupio izrazito bahato, ja sam se, iz meni neobjašnjivog razloga i dalje ispričavala poput predškolke, istovremeno ljuta na sebe zašto se ponašam tako ponizno.
- Kao da i nema – obod mu je i dalje skrivao lice.

Nije mi se sviđao njegov nastup i poželjela sam što prije pobjeći odonuda. Tijelo mi je bilo u pokretu da ponovo prekoračim uže, ali me je blokirala scena koja mi se pružala pred očima. Onaj par je i dalje izmjenjivao nježnosti.

Nije to bilo ništa što bi pogazilo moje ćudoređe, ali me je ipak zadržalo na mjestu.

- Ova zona ionako nije za turiste – prosiktao je i kažiprstom podigao šešir što mi je otvorilo pogled na njegovo tamno oko.
- Mladić za kormilom je rekao da smijem – tvrdoglavo sam mu se usprotivila tonom koji me je od predškolca eventualno mogao progurati do nižih razreda. – Osim toga ne čini mi se da sebe možete ubrojiti u osoblje broda. No kako vas moja prisutnost toliko iritira neću vas više ometati.

Bijesno sam zakoračila. Vrhom tenisice zapela sam o uže i prosula se po drvenima daskama, u zadnji čas se bacivši na bok kako bih zaštitila kameru ovješenu oko vrata.

Bila bih sretnija da sam se u ovom trenutku tek budila u svojoj hotelskoj postelji nego skupljala svoj ponos po pramčanoj palubi.

Zagledana u godove drveta brižno premazanog zaštitnim uljima, uzdignula sam se na sve četiri, glave i dalje pognute kako se ne bih morala suočavati s podsmjehom svoje skromne publike.

Negdje u tom vidokrugu, u sjeni mog trbuha, ugledala sam dugačke bijele prste kako se pružaju prema meni.

Isprva sam odbijala prihvatiti tu elegantnu ruku i radije sam se pokušala sama ispetljati iz užeta. Sjela sam na pete tvrdoglavo gledajući u vrh objektiva.

– Jeste li se ozlijedili? – pomirljivo i čak zabrinuto čula sam njegovo obraćanje meni dok sam stiskala zube i puhala na nos poput razjarenog bika. – Nera?

Na spomen svog imena instinktivno sam podigla sumnjičavi pogled i susrela se s njegovim tamnim očima.

– Povrijeđen je samo moj ponos – promrmljala sam sebi u bradu i uspravila se i dalje odbijajući njegovu ruku.

Iako sam znala tko je on, nije mi se sviđelo što i on zna moje ime. Nakon njegovog bahatog stava od prije par minuta, splasnula je moja želja za upoznavanjem. Pogledala sam onaj par na klupi, koji je očito bio previše okupiran sobom da bi primijetio moje egzibicije.

– Nadala sam se da ću se inkognito provući na brod – slagala sam znajući da je moje ime stajalo na listi putnika. – Mi se poznajemo od nekud?

– Primijetio sam vas jučer – priznao je bez suzdržavanja.

– Kad sam onako sa stilom uletjela u muški zahod?

Usne su mu se iskrivile u grčeviti smiješak, a pogled je ponovo na trenutak sakrio pod šeširom. Učinilo mi se da mu se nije dopalo posredno spominjanje scene vezane uz njegovog prijatelja.

– Dok su se ostali grabili oko pića i jela, samo su rijetki posvetili koju minutu onome što je bilo tamo izloženo. Interesiralo me tko ste, a vidio sam da razgovarate sa starim Vigom.

– Da, ja sam očito ta crna ovca – zajedljivo sam mu uzvratila iako sam u stvari bila više iznenađena činjenicom da me je uopće doživio.

– Viga ste se jako dojmili – pomirljivo mi je uzvratio. – Darian...

– pružio mi je ruku.

- ...Kobal. Znam, pisalo je na pozivnici – ignorirala sam ispruženu ruku.
- Smijem li vas pozvati na jednu lulu mira na zabranjenoj palubi?
- A vaša zona privatnosti?
- To će pričekati dok ne dođemo na Kiko.
- Kiko?
- Prvi otok i jedini službeno nenastanjen. Dogovorio sam se s Mariom da me tamo iskrca – sjeo je na pod i odmaknuo se leđima do samog ruba sanduka, ostavljajući toliko mjesta da se jedna krupnija osoba mogla ugurati između nas.
- Ako toliko žudite za samoćom, ja ću rado sjesti na suprotnu stranu – nadureno sam mu uzvratila.
- Ne činite mi se kao osoba za ménage à trois – i dalje je bio samouvjereno drzak.

S mučninom sam pogledala prema onom paru na klupi i shvatila da nemam mnogo mogućnosti. Nisam bila voajerski tip. A na toj strani bila bih kao u prvom redu partera s njima na pozornici. Njih očito nije ništa smetalo, ali mene bi vjerojatno zabolio vrat od stalnog odvrćanja pogleda.

Natmureno sam pogledala tamnookog. Zločesto se smješkao prekrizivši svoje duge noge, zagledan u udaljene otoke.

Stisnula sam zube i sjela uz drugi kraj sanduka, donijevši odluku da se više neću obratiti tom naduvenku. Tom dugonogom uobraženom čovjeku širokih ramena. Visoko uzdignutog nosa i prekrasnih očiju. Koji mi se obraćao bezobraznim i toplim glasom.

K vragu!

Zašto baš on?!

- Vigo vas smatra umjetničkom dušom – prekinuo je tišinu koju je dopunjavao jedino šum pjene koja se komešala uz pramac, povremeno prsnuvši prema nama, i vjetar što mi je hukao šibajući uz uši.

Tupo sam ga pogledala jer nije imao zajedljiv ton koji sam očekivala od njega. Na njegov dosadašnji stil sam imala pripremljen obrambeni stav, ali me je njegov prijateljski pristup zbunio.

- Nisam znala da me je tako doživio – zamišljeno sam promrmljala, grčeci se u sebi, zbunjena njegovom blizinom.
- Kako vi sebe doživljavate? – skupio je noge i obujmio koljena probadajući me pogledom.
- Voljela bih se tako doživljavati – kimnula sam više odgovarajući sebi nego njemu.
- Pisana riječ?

Obrve su mi se skupile, a čelo nabralo.

- Kako...?
- Po prstima i dugo oblikovanim noktima zaključujem da nije neki instrument.

Zagledala sam se u svoje male šake koje nikako nisu mogle doseći oktavu na klavijaturi. Doktorska kćer je pod obavezno morala imati u biografiji položen barem jedan instrument, htjela to ona ili ne. Za balet sam bila pretrapava. Hvala Bogu što su bili toliko objektivni i nisu me tjerali da se javno sramotim dok mi se nožni prsti deformiraju u sadomazohističkim satenskim papučicama.

Moji nokti nisu bili podvrgnuti nekim posebnim tretmanima francuske manikure, parafinskim kupkama, ugradnji Swarovski kristala, ali sam se uvijek trudila održavati ih blago zaobljene, ne pretupaste kao da sam grebala zidove tamnice niti zašiljene poput vješticih. Nakon završene glazbene škole jedva sam dočekala da mogu pustiti duže nokte. To me činilo nekako ženstvenijom i produživalo te moje zdepaste prste.

Njegovi su prsti bili dugi i gipki, a palac zadebljan na vrhu. Postojale su neke priče o obliku muškarčevog palca i ta me pomisao uznemirila.

Ako bih bila sasvim iskrena, uznemirivala me je njegova cijela prilika i način na koji me je promatrao sa zanimanjem uz dozu hladnokrvnosti koju ja nisam mogla iskopati ni da sam se svojski trudila. I kladila bih se da se to čitalo na mom licu.

- Kolege po kistu će rijetko s takvim zanimanjem promatrati tuđe radove – objašnjavao mi je dalje način na koji je izveo zaključak s kojom se vrsti umjetnosti bavim. – Bez obzira kakvo mišljenje imali o autorovom postignuću. Da li im se sviđalo ili ne.
- Sviđate mi se...ovaj, htjela sam reći da mi se sviđa vaš rad. Poseban je – kako sam se splela, a on se pravio da ne primjećuje razloge moje pogreške. – Posebno portreti. O onom drugom još nisam donijela čvrsti stav.
- Da... – još se više zbio u sebe, unesen u svoje mračne dubine.
- Za prihvatiti to treba možda više vremena, želuca, živaca ili čega već.
- Nisam rekla da je loše – počela sam se opravdavati iako me nije prozvao.
- Znam da nije loše – iznova me je iznenadila njegova samouvjerenost. – Ljudi vrlo često vole apstrakciju jer mogu tumačiti sliku kako im paše. U mom slučaju nema apstrakcije. I to ljude plaši. Boje se zaviriti u sebe, otkriti vlastiti mrak.
- Zašto ne bi otkrivali svijetlo? – naivno sam upitala.

Nasmijao se kao da sam ispričala vrhunski vic.

- Takvi su zaista rijetki i ne obitavaju u našim sferama – pogledao me je stisnutih očiju i unatoč tome pogled mu je prodirao duboko tako da sa zadrhtala.
- Vaše razočaranje ide toliko daleko?
- I dalje – usne su mu se razvukle u sarkastičan osmijeh.

Odjednom se iznad naših glava promolila kosa prošarana pramenovima svijetlim od sunca.

- Jeste li za malo aperitiva na račun kuće, hoću reći broda? – ponudio nam je naš stjuard azurnih očiju.
- Što se nudi? Ako imaš još onog likera od vina, zaplijenit ću ti cijelu bocu – obratio mu se Darian.
- Znaš da bih tebi dao sve što imam, ali onaj tvoj prijatelj će mi potući sve zalihe – bez ustezanja mu uzvratit mladić.
- Ne boj se, sad sam u društvu jedne dame.

- Hvala, ali ja baš i ne pijem... – izvrđavala sam se osjećajući se nelagodno, ali me je Darian samo ušutkao mrkim migom.
- Svaka čast tvom društvu, ali one *dame* tamo na krmi još malo pa će početi trusiti alkohol pomoću crijeva za gorivo. Ni dame nisu više što su nekad bile. Dobit ćete sada duplu dozu, a slijedeći put kad dolazim donijet ću ti novu bocu.
- Dogovoreno – zadovoljno zaključi Darian i jednom mu rukom pridrži dvije plastične čašice u koje je stjuard ulijevao velikodušne doze.
- U zdravlje vam bilo – pozdravi nas mladić i sigurnim koracima unatoč popriličnom ljuljanju zaobiđe kabinu.

Dok sam ga ispraćala pogledom nije mi promaknuo prizor u kojem je mladić iz onog para izlijevao alkohol po djevojčinom dekolteu.

Vratila sam se naprijed sa zažarenim obrazima i susrela Darianov zagonetni smiješak. Pružio mi je čašu koju je držao desnom rukom, a onda pridigao i svoju držeci je u znak nazdravljanja.

- Za vašu i moju umjetnost!
- Možemo li prijeći na ti? – uz njegovo dječjačko lice osjećala sam se puno starije.
- Neka Te moje lice ne zavara, imam prastaru dušu – ton baršunastog glasa tekao je preko ruba čaše dok me je strijeljao pogledom, a ja sam imala prokleti osjećaj da mi čita misli.
- Za umjetnost! – prihvatila sam zdravicu i liznula tekućinu. Bila je čarobnog okusa i neobično je lako tekla niz grlo.

No alkohol nije tako brzo otapao kočnice u mom tijelu, barem ne onoliko brzo koliko sam priželjkivala.

Željela sam saznati sve o njemu, ali on kao da nije želio sve odmah otkriti.

- Vigova kćer, Rafalea...

Nije me pogledao već se igrao plastičnom čašom, pucketajući njenim mekim pregibima koji su sad već izgubili svoju krutost i počeli pucati stvarajući laticice.

– Rafalea... – ponovio je uzdahnuvši svom težinom i u jednom trenu zdrobio čašu u šaci uz reski zvuk od kojeg sam protrnula.

– Da li si je dobro znao?

Ispustio je čašu što se pucketajuću rastvarala na drvenoj oblozi pa otklopio dlan na kojem su se ocrtavale duboke brazde što je učinila oštra plastika. Izvukao je lijevu ruku što je do tada tvrdoglavo stajala u džepu hlača i njome protrljao dlan.

Tada sam shvatila razlog zašto je čitavo vrijeme skrivao tu lijevu ruku. Koža na njoj bila je puna ožiljaka, neprirodno ružičasta i sjajna. Izgledalo je kao da je preživio teške opekline.

– Poznao sam je bolje nego što sam smio, a manje nego sam htio – kimnuo je, glasno progutao slinu, a onda me pogledao hladnokrvno kao da ona kratkotrajna predstava od maloprije nije nikada ni ugledala svijetlo dana.

– Čini se da je Vigu slomila srce kada je otišla.

– To joj je očito u krvi. Po majci.

Nije rekao ništa više, ali u njegovom glasu bilo je zamjeranja i ja sam znala da je njen odlazak na neki način pogodio i njega, ne samo starog Viga.

– Njezin portret je stvarno nešto posebno. Te oči kao da su žive

– započela sam s hvalospjevom na što me je on brutalno ušutkao.

– Te oči su prokletu lažljive! Nije mi željela reći istinu. Nije imala petlje. Gledala me je podlo, a onda je samo nestala. Slika je ostala nedovršena.

Gledala sam ga kako mu obraz titra dok stišće zube.

– Nije mi se činila nedovršeno.

– Dovršio sam je mnogo godina kasnije. Možemo li preskočiti tu temu?

– Bio si zaljubljen u nju? – oglušila sam se na njegovu molbu i tipično ženski nastavila svrdlati.

– Bio sam mlad, blesav i naivan. Mislio sam da sam zaljubljen.

– Sad si se opametio?

– Gubitak vremena i energije – zadovoljno je kimnuo.

- Zato što je djevojka?
- Kakvo je to pitanje?
- Zar si se toliko razočarao u ženski rod?
- Nema to veze s rodovima.
- Onaj tvoj plavokosi prijatelj... – još uvijek sam pokušala proniknuti u njegov odnos sa spomenutim likom. Dio mene je bio uvjeren da veza postoji, a dio u to nije želio vjerovati. Bio mi je proketo privlačan i htjela sam znati postoji li ikakva šansa da materijaliziram tu privlačnost.
- Ti si i inače tako znatiželjna i voliš zabadati nos?
- Profesionalna deformacija. Njuškalo i piskaralo.
- Tražiš materijala za pisanje?
- Pokušavam te upoznati.

Sumnjičavo je procjenjivao moju namjeru, a onda se široko osmjehnuo, nagnuo prema meni i ispružio ruku.

- Drago mi je, ja sam Darian.
- Nera – ovog puta sam mu uzvratila stisak, osjećajući kako vrelina izbija ispod hladne kože njegovog dlana.
- Pa, znatiželjna Nero, ako već nije u skladu s vanjštinom, da li se unutra krije osoba koja odgovara imenu? Imaš li ti neku mračnu tajnu? – nije sasvim ispustio moju ruku već je okrenuo moj dlan prema gore, kao da će u njemu naći odgovore.

Istrgnula sam ruku iz nekog glupog i neobjašnjivog poriva, ponovo djetinje prkosnog. Činilo mi se da mi predobro čita lice. Uplašila sam se da će u dlanu vidjeti moju opsesivnu očaranost njime, kao da ona nije bila očita iz mog pogleda, držanja tijela, postavljenih pitanja. A vjerujem da mi se i doza feromona opasno povisila.

Ako je i bio toga svjestan, držao se krajnje đentlmenki.

Brodica je napravila blagi odmak od svog pravocrtnog jahanja po valovima i udarila prema sjeverozapadu. Pred nama se ukazao blagi stožasti otok pjegavog uzorka. Bio je to goli kamen, tu i tamo ukrašen makijom. Presijecali su ga nevjerojatno pravilni suhozidi. Uvijek sam se

divila tim tradicionalnim ljudima koji su toliko truda ulagali u ovakve kreacije, navodeći se minimalnim ili gotovo nikakvim pomagalima. Meni je uz svu moguću tehniku bilo teško povući ravnu liniju, a kamoli odrediti okomicu. Tehničko crtanje mi je bio omraženi predmet u školi. Sva sreća što se nisam rodila u vrijeme kada su se rukopisi predavali onako kao što im i kovanica govori – pisani rukom. Teško da bi se itko mogao snaći u mom šrakopisu. Srećom da ni rukopis mojih roditelja, poslovično kao i kod većine doktora nije naginjao krasopisu. Da kojim slučajem jest, vjerojatno bih i za to dobivala sočnije kritike.

Ovako mi je majka samo preko ramena znala dobaciti da se u mojim črčkarijama ni Bog ne bi snašao i da se čudi kako uopće dobivam pozitivne ocjene.

Bila sam generacija koja se jedva susrela s klasičnim pišaćim mašinama, iako sam prvu priču napisala na staroj djedovoj mašini.

Računalo je bio moj saveznik i svakako opravdanje što nikada nisam usavršila svoj rukopis. Rijetko bih morala nešto nažvrljati rukom, tako da slobodno mogu reći da mi je pisanje rukom zakržljalo. Ruka bi mi se kočila i kod samog potpisivanja vlastitog imena i prezimena, pa bi mi potpis svaki puta bio drugačiji, gotovo neprepoznatljiv. Jedino je početno slovo mog imena bilo veliko i donekle ličilo na ono što je predstavljalo.

Nera Kobal? Hmm...

Sviđalo mi se kako zvuči. Možda bi mi takva kombinacija imena i prezimena donijela više sreće. Jednom sam se preko interneta upustila u numeričku analizu svog imena i prezimena. Nije ispala neka dobitna kombinacija.

Misli su mi i dalje plovile bespućima kaligrafije i numerologije, kada sam shvatila da me moj suputnik promatra s očitim zanimanjem.

Zagrizla sam usnu i nadigla obrve kao da se ispričavam što sam ga isključila upustivši se u svoj unutarnji dijalog, nadajući se da ipak nije imao moć čitanja misli.

Iz jednoličnog kamenog okoliša izronio je mali kameni mol s jednom jedinom lijevanoželjeznom bitvom.

Mlađi vlasnik azurnih očiju iskočio je na mol i zavezao brodicu debelim namotajima za kopno.

Otok je bio minijaturan. Jedva nekih dvjestotinjak metara u promjeru. Njegov vrh nalazio se na čitavih deset metara nadmorske visine.

Desetak metara od mola stajala je malena pastirska kamena koliba kružnog tlocrta i s jednim otvorom koji su nekoć zatvarala drvena vrata koja su najvjerojatnije vjetar i sol ostavili u nekom prošlom vremenu.

Ne mogavši si pomoći, provirila sam i zatekla neobično urednu unutrašnjost. Mobiljar je činila jedna rasklimana stolica posivjelog drveta i kamena škrinja poput malenog sarkofaga.

– U tome su nekoć držali maslinovo ulje – vidjela sam njegov dugi prst kako mi pokazuje na kamenu škrinju i začula njegov meki glas vrlo blizu uha tako da su mi se naježile dlačice na vratu.

Bio je toliko blizu da sam mogla osjetiti toplinu njegovog daha i prekrasan muški miris. Bio je jednostavan i svjež. Nije se razmetao nekakvim mošusnim primjesama niti pikao nosnice slatkasto voćnim notama. Svakako nije bio agresivan poput nekih na koji su se zagarantirano lijepili komadi svih profila od tinejdžerica, baka pa sve do malih kujica na povodcima. Tako su bar tvrdile neke reklamne kampanje.

Nije to bilo prvi put da mi se dopao muški parfem. Teško sam pronalazila ženske mirise koji su mi se dopadali. Jednostavno su mi više ležali muški sportski mirisi. Sve poklonjene parfeme sam uredno prosljeđivala svojim prijateljicama i svi koji su me iole poznavali znali su da je uzaludno meni pokloniti parfem. Ali ovo je bilo nešto neočekivano ugodno i privlačno.

Njegov parfem je bio toliko prirodan da sam ga poželjela osjetiti na sebi.

Osjetiti na sebi? Hmm...

– To je tvoje sklonište? – uspjela sam se othrvati uzbuđenju koje se kumulativno povećavalo samom njegovom blizinom.

– Ponekad – rekao je nakon kraćeg razmišljanja. – Ali to neka ostane naša tajna. Može?

- Naravno – zburnjeno sam odgovorila ne vidjevši u tome neku potrebu za tajnovitošću.

Skupina turista se odmaknula od nas i uputila se prema samom vrhu do kojeg je vodila uska staza usječena između dva suhozida.

Kad smo se mi uspeli, društvo se već zaguralo, stvorivši neprobojnu opnu oko Maria, našeg vodiča.

Nisam mogla prodrijeti kroz tu znatiželjnu gomilu i vidjeti što im je privuklo pažnju i o čemu Mario govori.

Kad sam se okrenula vidjela sam Dariana nekoliko koraka od nas, kako prekrivenih nogu, napola sjedi oslonjen na jedan suhozid. Podupro se rukama, a glavu zabacio snažno u nazad i upijao sunčeve zrake, koje su se ljeskale na njegovoj, gotovo crnoj kosi.

Šešir je stajao odložen na suhozidu prekrivajući mu lijevu šaku.

Vidjela sam kako mu Adamova jabučica titra na snažnom vratu i shvatila da bih sada radije promatrala njega zanemarujući bilo kakvu znamenitost koja se može skrivati iza onog neprobojnog prstena sastavljenog od ljudskih tjelesa.

Bio je prokleta zgodan i djelovao potpuno neopterećeno, na čemu sam mu zavidjela.

Prilazila sam mu tiho, ali me je odalo kameno tlo i kamenčići što su frcali pod mojim stopalima.

Upravio je glavu, otvorio oči i zadovoljno mljacio.

- Vrijedi vidjeti, ali pričekaj da se ovi zasite spektakla.
- Mario im nešto priča, ali nisam čula sam početak.
- Priča im legendu.
- Zbilja? – voljela sam priče.
- A-ha – nezainteresirano je kimnuo.
- Vjerujem da je ti znaš – pokušala sam ga pridobiti da mi je ispriča.
- Pomalo – svojim flegmatičnim stavom mi je jasno davao do znanja da mu se baš i ne da pričati.
- Molim te – rijetko sam koristila mačkasto-bebi adute, ali sad sam ga pogledala trepćući svojim obojanim trepavicama.

- Priča je čisto prozirna, predvidljiva i ljigavo sladunjava.
- Rekla bih da si opisao sve karakteristike prosječne ljubavne priče.
- Evo vidiš da sve znaš. Čemu onda trošiti riječi.
- Volim ljubavne priče – bila sam uporna.
- Ja ne. Jer nemaju veze sa stvarnošću.
- Po meni su stvarnije od nekog fantazija ili naučne fantastike.
- To je samo zavaravanje ljudi i poigravanje s njihovim najnižim osjećajima.
- Neki kažu da je ljubav najvrjedniji ljudski osjećaj.
- Neki?! Čini mi se da ni sama ne vjeruješ u te riječi.

Dao mi je misliti. Bio je u pravu. Padala sam na romantične filmove, uživala u romanima Jane Austen. Iskusila čari zaljubljenosti. Onu posebnu drogu ograničenog trajanja koju kao da ti netko ubrizga u krvotok tako da te prži iznutra i tjera da radiš svakakve gluposti, koje nekom sa strane sigurno izgledaju poput neke satirične predstave.

Sve one priče o drugoj polovici, slušala sam i potajno se nadala da to ipak nije mit ni bajka. Brak ili veza dvoje ljudi ne bi trebala biti samo ekonomska računica i olakšavanje svakodnevnih poslova podjelom na dvoje. Onaj drugi nije tu samo da te počese po dijelu koji sam ne možeš doseći.

Dvoje nisu normativ zajednice koji se pojavljuje u javnosti kako bi dobili kvačicu uz rubriku „viđeni na javnom mjestu zajedno“, niti kako bi dopunili statistiku.

Na kraju je čovjek ipak sam. I bilo bi mi bolje da to odmah utuvim u tu svoju ludu glavu.

Ljubav ne postoji. Sve je to korist i razmjena. Između dvoje ljudi jedva da postoji altruizam, a kamoli ljubav.

Počesi ti mene, pa ću i ja tebe.

Dio mene je još uvijek ova moja razmišljanja doživljavao kao prolazni hir i rezultat brojnih razočaranja, vjerujući da postoji negdje neka zvijezda koja mi se smiješi i da samo čeka da na mene dođe red.

Drugi dio mene je bio realniji i tjerao me da se pomirim sa stanjem stvari i konačno izađem iz okvira bajke o princezi i princu na bijelom konju.

Oslonila sam se na zid, kojih metar od njega i tupo zagledala u plavetnilo što se valjuškalo iza malog otoka i bjeličastih točki medvjedih prstiju u daljini.

Vjerujem da je primijetio promjenu mog raspoloženja, ali nije ništa rekao. Nije me pokušao razuvjeriti. On sigurno nije bio ta zvijezda koja mi se smiješi.

Ali bio je barem iskren. Što je u današnje vrijeme postala iluzija jednako kao i ljubav.

Mario je očito završio svoju priču i ljudi su se polako razilazili, spuštajući se prema molu i brođici.

Na samom vrhu otoka, isklesana u stijeni ležala je djevojka.

Isprva mi se učinilo da se moje oči poigravaju sa mnom i da su to samo igra svijetla i sjene, te grubi tragovi što su ih u kamenu ostavili vjetrovi. Odljepila sam se od kamena koji mi se oštro urezivao u stražnjicu i prišla skulpturi, zanemarujući Dariana.

Djevojka je izgledala kao da je tek samo prilegla na stjenovitu postelju. Lice joj je imalo spokojan izraz i blagi osmijeh na tek malo razmaknutim punim usnama. Glava oslonjena na ispruženu ruku i kosa rasuta preko ramena.

Duga haljina prekrivala ju je u naborima i tek jedva otkrivala nožne prste. Drugom rukom je grlila kameni jastuk.

Nije bilo potpisa autora, samo razni inicijali umetnuti u srca probijena strelicama načinjeni rukom brojnih nepoznatih zaljubljenih vandala.

Sunce je iznenada zakrilo jedan oblak, stvoren niotkuda na beskrajnom plavom nebu. Iznenadni nalet vjetra natjerao me je da se skutrim u sebe i kleknula sam pored kamene djevojke. Nekoliko kapi doletjelo je na moje lice. Jedna se spustila u sami kut djevojčina oka i poput prave suze kliznula niz obraz. Oblak je otplovio dalje i sunce je ponovo zauzelo prevlast, no ja sam osjećala neku neobičnu studen.

– Na ovom otoku živio je usamljeno jedan ribar – njegov glas je oplakivao moje drhtavo tijelo. – Živio je potpuno sam i jedino društvo pravili su mu galebovi koji bi povremeno slijetali ovamo. Imao je maleni brodić i s njim bi odlazio u ribolov. Ponekad je imao obilan ulov koji bi onda prodavao u Amarti, no bilo je dana kada nije imao ni za nahraniti sebe. Jednoga dana bacio je mrežu i ubrzo se u nju zaplela neka velika riba. Borio se s njom, bojeći se da će mu pokidati mrežu, no kad ju je konačno izvukao vidio je da to nije obična riba. Bila je to pola riba, pola žena. U njegovoj mreži našla se prava morska sirena. Sirena ga je preklinjala da je pusti natrag u more. Zbog njegovog samačkog života, bilo je prošlo mnogo vremena od kad nije položio ruku na ženske grudi i nije ju želio samo tako pustiti. Osjećao je kako osjećaji u njemu bujaju. Rekao joj je da je ne može pustiti jer da je voli iako nije potpuna žena i ima taj riblji rep. Pitala ga je da li će je uvijek voljeti. Kleo joj se da će je voljeti do smrti. Molila ga je da bude iskren prema njoj. No njegov odgovor je ponovo bio isti. Pozvala ga je da je poljubi. Kad je to učinio, umjesto ribljeg repa stvorile su se prave ženske noge i pred sobom je ugledao najljepše žensko stvorenje koje je ikad vidio, a još je k tome bila samo njegova. Neko vrijeme živjeli su sretno, a on je imao posla više nego ikad prije. Ribe su doslovce skakale u njegovu mrežu. Prodavao ih je u gradu i uskoro stekao prilično bogatstvo. Isprva je kupovao svojoj ženi lijepe haljine i nakit. No ubrzo mu se omilio život u blagostanju pa je poželio još više. Počeo je kockati, piti i kurvati se. Želio je da se presele u grad. Žena ga je preklinjala da to ne čini, da će im biti lijepo na njihovom malom otoku i da uskoro više neće biti sami njih dvoje. Podsjetila ga je da joj je obećao da će je voljeti do smrti. Nije se obazirao na njene molitve. Nakon jednog takvog višednevnog bančenja vratio se na otok i poželio je svoju ženu. No nigdje je nije mogao naći. Nije je bilo ni u kući ni na obali. Tada se popeo na vrh otoka i tamo zatekao kameni kip. Požalio je istog trena zbog svoje pohlepe i shvatio kako je bio sebičan i nezajžljiv. No nju

više nikada nije vratio. Njegovo srce je okamenila pohlepa i zato se ona pretvorila u kamen – utihnuo je, a ja sam još neko vrijeme drhtala od priče dok su mi se grčili mišići u obrazima.

– Tko je autor skulpture? – pokušala sam pročistiti grlo, no riječi su mi nekako zapinjale.

– Nema autora. Ona se okamenila.

Pogledala sam ga očekujući da ću vidjeti podsmjeh na njegovim usnama, no samo me je mirno promatrao, dok mu izraz lica nije odavao ama baš ništa.

– Mnogi stručnjaci su dolazili ovamo i pokušali ustanoviti kojoj kiparskoj radionici bi pripadala. No ni nakon višestrukih ispitivanja nisu otkrili ništa novo. Kamen je neka vrsta mramora koji se ne može naći u krugu od sto kilometara. Smatra se da je starija od dvije tisuće godina. Otok je po njoj dobio ime.

– Kiko – ponovila sam prazno i prešla jagodicama preko jastuka na kojem su bili urezani brojni inicijali.

– Mnogi dolaze ovdje i zaklinju se na vječnu ljubav – pojasnio mi je tragove na kamenu. – Kao da će im to nešto pomoći – dodao je suho.

– Ljubavne priče obično imaju sretan završetak, ova nema. Spomenuo si da je sladunjava. Meni je pomalo zastrašujuća.

– Da, možda si u pravu. Hajde barem jedna koja je bliže realnosti – istegnuo je usne u kiseli osmijeh, okrenuo se na peti i bez riječi me ostavio samu.

Ispružila sam ruku i pogladila Kiko po kamenim uvojcima. Bez obzira što je to možda bila samo legenda, a ja nisam bila osobito vjernički tip, poželjela sam joj izreći neku molitvu. Nisam znala kako bih je formulirala ni što točno želim.

Razuvjeriti Dariana i sebe da ljubav nije samo komercijalni materijal? Ne znam.

Kada sam se spustila do kamene kolibe, na molu sam ugledala samo Maria, dok su ljudi već bili zauzeli svoja mjesta na brodicama. Ponovo sam

provirila u unutrašnjost kamene kuće očekujući da ću tamo zateći Dariana, no bila je potpuno prazna. Požurila sam do Maria ispričavajući se na kašnjenju. Nasmiješio se srdačno, stisnuvši svoje azurne oči i pomogao mi rukom da se uspnem u brodicu.

Provukla sam se uz kabinu i s druge strane zatekla onaj napaljeni par u neobično čednom položaju. Mladić ju je držao o zagrljaju i gladio joj kosu. Iza sanduka je provirivao Darianov šešir. Oprezno sam prekoračila ogradu od užeta i sjela na svoje staro mjesto, kojih metar od Dariana. Nije me ni pogledao kad sam sjela već je šutke promatrao pučinu.

Motor je zabrundao i brodica se vibrirajući počela odljepljivati od obale.

- Mislila sam da ćeš ostati na otoku.
- Neću.
- Nadam se da nisam rekla nešto krivo.
- Zašto?
- Tako mi se učinilo. Pobjegao si.
- Nisam. Samo sam te ostavio na samo s Kiko.
- Nije baš da sam se trebala zaklinjati na vječnu ljubav.
- Svejedno, činilo mi se da želiš s njom razgovarati, povjeriti joj se. Osim toga, sreo sam prvog člana kluba ljubitelja djela Dariana Kobala, red je da je malo bolje upoznam.